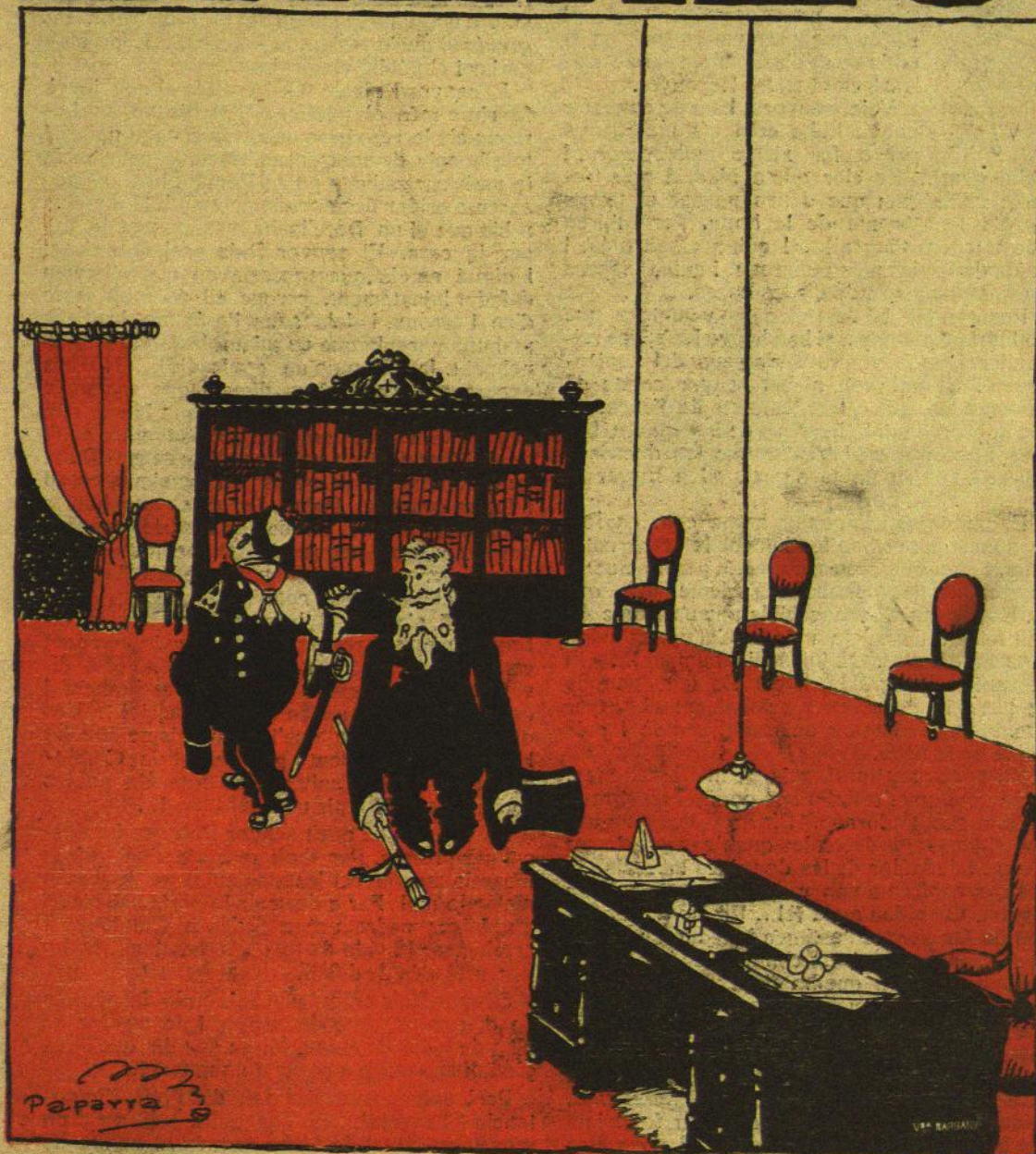

L'HEREU

LA GRAAAN RECEPCIÓ DEL NOU BATLLE
El municipal.—Segui, segui, senyor Boladeres! com si fos a casa seva!

CONFERÈNCIA SETMANAL

I continuen els lliberals de Barcelona, cel·lebrant mitins de gran resonància, hauràn de plegar tots els teatres i cines que funcionen en la nostra ciutat. I quina manera més graciosa de divertir al públic, feren els oradors de allende el Ebro, que prengueren part en el mitin que'l dissabte passat se celebrà en el teatre Espanyol.

Vaja, senyors, hem de convenir que no hi ha com els madrilenys per a fer xistos amb *sombra*. I quina gent!... Es clar que a Madrid no's treualla gaire, com que deuen passar el temps rient i fent broma de la bona. Però mireu que'n tenen d'ingeni!... I quina eloqüència, i quina dialèctica més poderosa, i quina manera més sandanguera de dir les coses.

Posaren tan bé de relleu les ventatges que obtindria Catalunya, si bandejava les seves reivindicacions i's postrava als peus del sapientíssim i del mai prou alabat senyor comte de Romanones, que estem temptats de llençar al foc la barretina i la bandera de les quatre barres, i declarar *urbi et orbe* que les doctrines lliberals son les úniques que poden lograr la regeneració d'Espanya.

Es una injustícia que un home com en Romanones que estima fonament la terra catalana, i sent una gran veneració per la nostra llengua, no tingui molts més adeptes dels que té. Es verament inconcebible que un home del seu talent, tingui no més a Catalunya mitja dotzena d'amics. Oh injustícia humana!... Oh humanitat desagradida, flecta els teus genolls en terra i adora reverenciosament al senyor comte, que és l'home de més bona fè i més noble de la terra.

No és estrany que tinguís, gentil Romanones, tanta gent que t'estimi i que ponderi les grans virtuts que t'adornen. Diuen males llengües que si tens tants deixebles que t'han proclamat mestre i definidor de les doctrines lliberals, és per que aspiren a una cartera o a una acta de diputat. Oh quina mala fè!... Els que't segueixen ho fan perque t'estimen i t'admiren, i perque regoneixen que ets el mimat de la sort i la fortuna. Be prou que ho digueren els oradors del mitin celebrat al teatre Espanyol. A Madrid ja s'han adonat que'ls pocs monàrquics que vegeten per aquesta ciutat són muts de naixement, i que quan volen celebrar un mitin se veuen obligats a escriure a la *coronada villa*, demanant uns quants oradors ben foguejats que baladregin per pocs quartos. I diem que s'han adonat de que aquí no tenim oradors que cantin les excelències del liberalisme, que

acaba de constituir-se una societat anònima (totes les grans societats son anònimes) amb l'exclusiu objecte de llogar oradors. A la porta de la flamanta societat hi ha un rètol que diu textualment: «Se alquilan oradores en buen uso y a precios módicos. Comen poco y hablan mucho.» Una entitat d'aquesta naturalesa està cridada a obtenir un èxit sense precedents en el comerç espanyol.

Lo que no diu el cartell és si hi han oradors de varies categories, però és de suposar que si, doncs els que prengueren part en el mitin de referència, tenien més aptituds per a emblanquinar-se la cara i sortir a una pista a fer riure la mainada, que per a fer discursos davant d'un auditori mitjanament il·lustrat... De *gracia* si que'n tenien, ja ho crec... Ells vinga parlar i el públic vinga riure...

El senyor Ruiz de Grijalva, és el que logrà fer riure més al públic. A l'aludir an en Lerroux els lerrouxistes que omplenaven gairebé tota la sala, demostrant amb la seva assistència lo molt que estimen an en Romanones, se posaren a cridar desaforadament amb la mateixa rabia que si un frare'ls hagués passat la mà per la cara. El senyor Ruiz esclafà a riure; i digué an els que protestaven que s'havien enfadat injustament, perque ell és molt amic d'en Lerroux, i dels seus llavis no brollarà mai una paraula que pugui molestar-lo personalment. Ja veieu quina confessió!... No era necessari per ço que'ns digués que era amic d'en Lerroux, perque tot Barcelona ja sab que sempre ha existit una gran amistat entre ell i'l partit lliberal. Prou que ho sabem senyor Ruiz, que'ls lliberals protegeixen magnanimitat al il·lustre *caudillo*. Pobre Lerroux, que hauria sigut d'ell, si certs polítics de Madrid, que tots coneixem, no li haguessin dat facultats i *elements*, per a que s'ensenyoris de la voluntat i consciència de l'obrer català.

També s'atrevis el bon senyor Ruiz, a fer brometa amb el regionalisme. Digué que aquet està destinat a figurar en un museu per a divertiment de la gent. Carambe, carambes, i quines coses que saben els de Madrid!... Ves qui ho havia de dir que'l regionalisme que ha lograt l'engrandiment i prosperitat de Catalunya, i que serà la salvació de tots els pobles ibèrics, hagi de tenir un fi tant trist!...

Es veu ben be que'l senyor Ruiz, no ha nascut per profeta. Per molt que sia l'odi que'ls lliberals sentin pel catalanisme, no logran matar-lo mai. Per a destruir-lo seria necessari no deixar pedra sobre pedra a Catalunya i arrebassar la vida de tots els catalans. Ja ho veuen si n'és de difícil.

Senyor Ruiz creguim a mi, no'n fassi més de discursos, que de senyor i de orador se n'ha de venir de mena. Mireu que dir que'l regionalisme anirà a parar a un museu!...

Però quines tonteries fan dir l'odi, l'impotència i l'enveja!... El que anirà a parar a un museu en qualitat de *bicho raro* és el comte de Romanones; i al peu de l'urna hi posaran un rètol que dirà: Político español de *mucha fama*.

Unos cuantos humoristas le levantaron un monumento en Guadalajara. Solo el tronco descansa en esta urna funeraria, la cabeza no

ha sido habida. Al parecer fué un político que quiso gobernar a pesar de no tener cabeza.»
CIVERETTA.

De cop i volta

Com que ha fet tanta calor,
la Musa té molta mandra
fins per a escriure en *romanç*,
perque ni *romanços* gasta;
no raja la inspiració,
lo suor solzament raja!
i la mà en lloc d'agafar
la ploma, no més agafa
per aixugar-se la suor
el mocador de butxaca.

Jo no sé, quan sortirà
L'HEREU aquesta setmana,
si la calor serà igual
o no farà tanta calda;
perque si no fos aixís,
si segueix sent una brasa
aquest Sol tant torrador
com si estessim al sud d'Àfrica,
o bé a la Terra de Foc,
o a l'Equador, es prepara
un daltabaix ben segur
als quarts pisos de les cases,
als pisos sota-terra;
daltabaix dels llits i catres,
perque tothom dormirà
a terra, sense cap malfega
damunt de l'enrajolat
que és més fresc que cap flassada
per matalàs, cobrellit
cap edredón, ni cap bànova.

Fins fan nosa'ls calçotets!
fins la camiseta escalfa!
qué volem dir?... fins la pell
fa nosa a l'istiu, com ara!

Es molt de dordre, molt més,
aqueixa *mandritis* àlgida
ara que estem al damunt
dels festeigs de les barriades,
Festes de Barri—que'n diem—
que és lo que més agermana
als veïns de la ciutat,
que és per etzar, encara
una de les tradicions
que s'ha escapat de la dalla
del Modernisme butxi
d'antigues costums de casa.

El carrer del Regomir
és, doncs, el que romp la marxa
de les Festes de carrers,
amb Sant Crisòfol per guaita
en sa capella-castell
vigilant no fassi falta
cap barri a rendir tribut
al seu Sant o bé a llur Santa
del modo que correspon
a una població cristiana,
això apart del divertirs'
amb un alegre programa
sens'ofendre a la moral;
que ja ho fa la jovenalla.

L'espigol del Regomir—
amb son aroma que embauma

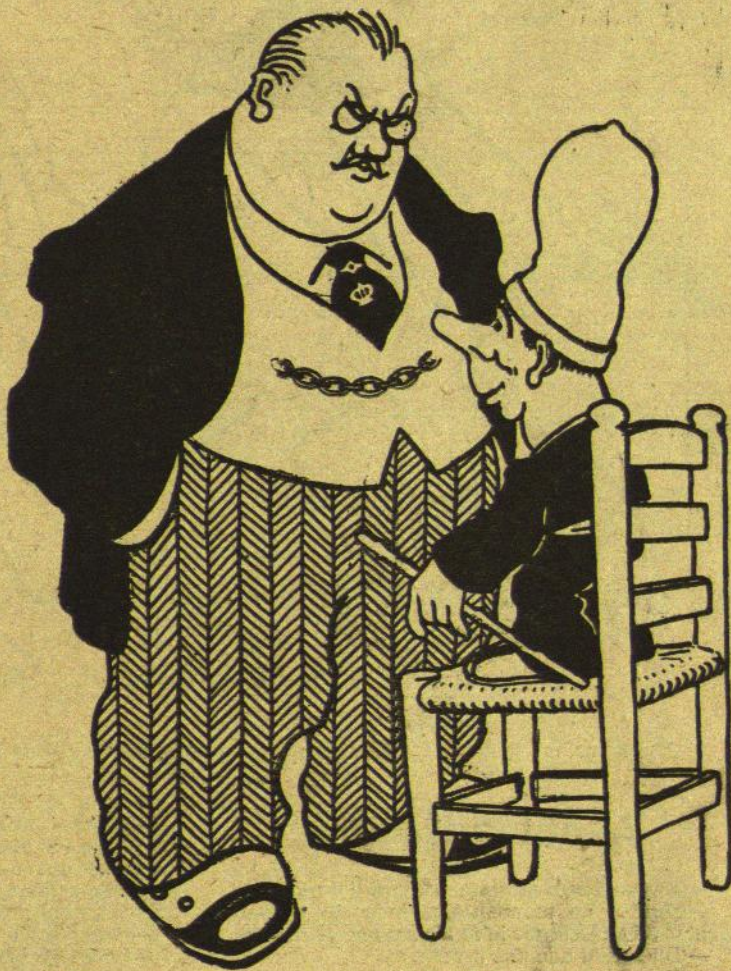
tot el barri—és l'incenser
de records, de remembrances
dels ciutadans més fidels
del *casco antic*, que ja acaba
de ser-ne a cops de picot
fora del *plano*, del mapa.

Sant Cristòfol és el Sant
precursor de tots els altres
que alegren nostra ciutat
en ses típiques d'ïades
per fer més suau la calor
als devots que'ls engalanen
i'ls veneren com se deu
i imploren la seva gràcia

amb aquella bona Fè
que cap any es veu minvada.

¡Oh, Sant Cristòfol gloriós,
primer Sant de les barriades!
Un del barri de Sant Roc
amb tot fervor vos demana
que no deixeu passar pas
cap *Festa de Barri* enlaire...
¡¡Son les que resten tant sols
de les Festes ciutadanes!!

PEPET DEL CARRIL.

—Aon dú la moneda de «Maura, no»?

—Me la hi ficat a la butxaca.

—Ah ja! la costum, com és diner...

—¿Què, no anem a *pulverisar-los*?

—No, home, no veus que'l govern és un *retrogrado*, que'ns coarta la llibertat!

A càl adroguer

—Deu lo guar! pòrtim una lliura d'arroç.
—Esperis un moment que haig de despatxar aquest bé de Deu que ja fa estona que és aquí.
—Cuiti, cuiti que tinc pressa.
—Què diu ara? Quan vingui aquí no'n porti mai d'això que'n diuen pressa. Això no ho és un *Colmado*. Això és un bocinet de gloria que va caure a la terra perquè s'hi apleguessin tots els angelets del barri.

—*Bueno!* que'm despatxa? Sí o nó!
—Com vol que la despatxi si lo que jo vull justament és que s'estigui força estona amb mi per a poder-la contemplar ben d'aprop.
—Vaja, enllesteixi, i deixis de ximpleries.
—D'això'n diu ximpleries?
—I doncs, com ne diria vostè?
—Com ne diria? Què sé jo? Conversa d'amor. Expansió de joventut. Preliminars del matrimoni.
—Fugit fugit! ximple!
—Què diu ara! Per Deu no digui aquestes coses que venint d'un angelet com vostè em fan més mal.

—Apa! cuiti! despatxim i donguim els cupons.

—Ara vaig, no tingui tanta pressa ni'm miri amb aquests ullets de traidora que tot em fereixen. Vaja! bocinet de gloria! no's faci l'esquerpa i escolti lo que vaig a dir-li.

—Digui, però corri, que la senyoreta em renyarà si trigo tant.

—Escolti! Mirim! fixi's bé en mi, i contestim si li agradaria ésser *adroguera*?

—Que diu ara. Ai! Ulix! Quin fàstic! Vaya quin ofici. Adroguera. Tot el dia darrera'l taulell despatxant lliures d'arroç i onces de llangonissa, i xavos de safrà. ¡Què s'ha cregut vostè! Que's pensa que no he sentit a dir mai que una noia és per un rei. Ai fill! i que'n va d'errat de comptes! ¿Sab que té moltes pretensions i que és molt barrut vostè? ¡Què s'ha cregut! ¡Casar-se amb mi, pretensions! ¡Què's creu que m'he tornat boja! Apa! cuiti; despatxim depressa, sinó me'n vaig a donar *ganancia* a l'adroguer del cantó.

—Però, angelet meu, no'm maltracti així! Ve'aquí el resultat d'ésser massa expontani amb una noia que sense demanar permís se m'ha ficat al cor.

—Apa! apa! Cuiti, pèsim la lliura d'arroç que l'hi he demanat i enllestim.

—De quin el vol?

—Del que vulgui, però despatxim. I que'm faci el pés ¿eh?

—Que més voldria jo que fer-li'l pés! Potser em tractaria amb una mica més de dulçura.

—A ver! cuanto rato tienes que estar para despachar a esa.

—Calmat, *maña*. Ara't tocarà a tú.

—¿I a mi quan?, que fa mig hora que m'espero.

—Tot se farà... paciència!

—Oh! paciència! paciència! Llogui més dependents o tanqui l'establiment.

—*Bueno*, adroguer, que'm dona l'arroç o nó? Miri que me'n vaig i no'm veurà mai més.

—Ai filla! Això sí que nó ho farà. Ja la despatxaré però no'm miri aixís amb aquests ullets tant expressius.

—*Bueno!* prou! Despatxim! Que no ho veu que s'esperen?

—Apa! dones! Bon pés. Si és servida.

—I els cupons?

—Ah! té raó. Me'n descuidava.

—Sempre se'n descuidava aquet.

—Vaja una peça!

—Tarambana!

—Que calli 'l poble!...

Adeu, ve'neta del meu cor! Bocí de la meva ànima! *Hada* dels meus somnis.

(Se sent el xec d'una mà al caure damunt una galta).

—Àtrevit, indecent. Ara sí que no tornaré mai més.

—Però escolti, escolti...

—Mal educat...

—Pero...

—Arri allà!

—*Adios, salero!* Seraff!... Ara les despatxaré a vostès. Diguin... què hi posarem?... Apa!... Depressa... que *el tiempo es oro*...

SEGFRET

Quadros al fresc

Mitja nit, dintre una sala quarto de la redacció d'un diari, amb una taula unes cadires, aon hi han tres o quatre que escriuen tenint obert el balcó, puix és al fort de l'estiu i se sent molta calor. Truquen de sopte a la porta amb un repic neguitós, i entra dintre de la sala

EL CONCURS HIPIC O CELOS MAL REPRIMIDOS

—Has vist el senyor Pich? ha obsequiat amb una copa a un caball... i a nosaltres, que som més correligionaris, ni un trist cigaló.

tot bracejant, un senyor,
amb americana curta,
ajustats els pantalons,
ben afeitada la cara
i en les mans un bon garrot.
A les primeres de canvi
pregunta pel director
i encarant-s'hi, li demana
que li done explicacions
per un solt que considera
el nou vingut injuriós,
exigint que se li diga
nom i senyes de l'autor,
mes com aquestes no vénen
i li diu el director
que del que porta el diari
se fa solidari en tot,
el visitant aixecant-ne
enlaire son gros bastó,
comença a dreta i a esquerra
a repartir tants de cops
que'ls del diari contesten
i s'arma tant esvalot
que de bolets i de pinyes
no s'en troven tants al bosc,
fins que atrets per la gatzara
de tants de crits i soroll
compareixen els serenos,
vigilants, gures, i a tots
els porten al *cuartelillo*
per a que ho expliquen tot
al jutge que està de guardia
i veure qui té rahó.

Davant la *casa del crimen*
s'hi ha format un grupu gros
i en mig de mil comentaris
domina una veu de tró,
dient que com que som are
en temps de tanta calor
és el cas de les batusses
molt lògic i de raó,
puix que'ls contendents, en vista

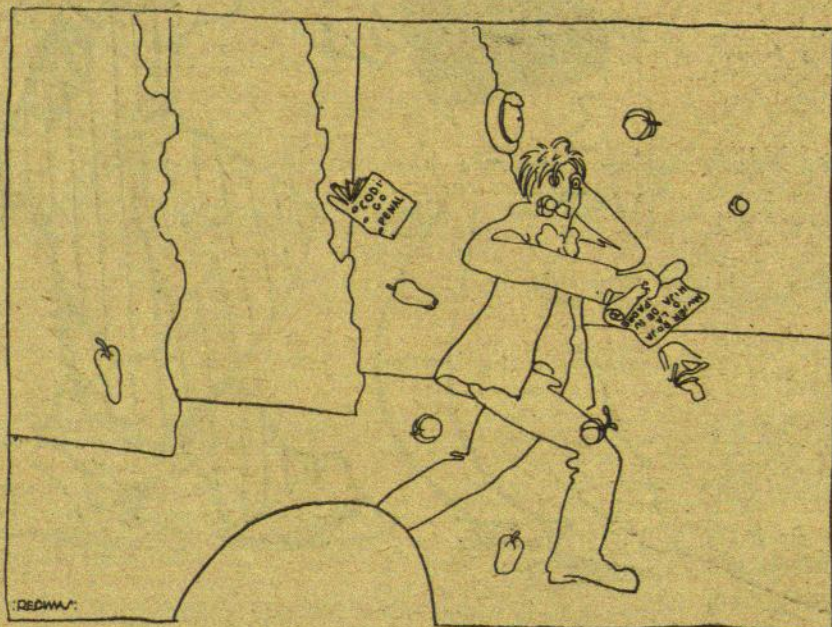
de la horrible xafogor
no han fet més que refrescar-se
ventilant certes qüestions.

Lloc de la escena, una cambra
amb un moblatge luxós,
que és despatx de l'alcaldia
d'una ciutat de molt nom.
Personatges: un alcalde
interí, que al successor
ha de fè entrega del càrrec
puix que ja li ha durat prou
el usdefruit la vara
sense ser-ho de R. O.

Testimonis de la entrega
no més són dos regidors,
i sense més cerimònia
ni sense presentacions
el qui empunya la mangala
la entrega an el Batlle nou,
tot dient, pro sense dir-ho:
—Aquí teniu eix bastó
i quel' bon àngel vos guii
en vostre comés, senyor.—

I diuen que sense dir-ho
puix no's sentí sols un mot
al trovar-se la mangala
en ses mans el batlle nou
murmurà per sos adintres
amb aires de vencedor:
—Amb les calors que are corren
de principis de Juliol,
és una forma molt nova
la presa de possessió,
però crec que en aquesta època
és tal i com correspon,
ja quem' farà que suporte
els rigors de la estació
amb certa benevolença
al sentir tanta *fredor*.

CABALER.

—¡Caratsus! Are si que veig que l'únic responsable dels seus *actes* es
l'autor dramàtic.

Estiueig

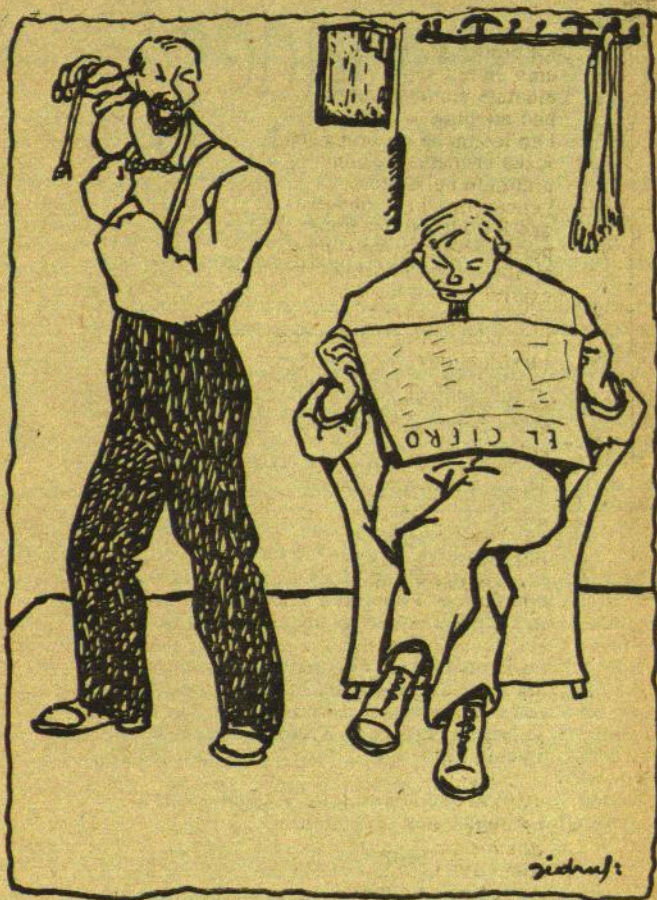
Les torretes de pesebre de Vallcarca i Sant Gervasi, comencen ja a estar habitades pels barcelonins que pels seus quefers no poden anar més enllà del Punxet. Per aquest temps presenten aquelles barriades un aspecte pintoresc.

Molts *propietaris* pinten de blanc la façana de la casa; i les persianes de color de *llorito*. Posen a la finestra uns quants testos pintats també de verd perquè no desentoni amb el conjunt de la casa, i al jardí hi planten uns quants arbres que Deu sab quan donaran el primer fruit.

Aquestes casetes sense pretensions no acostumen a ser massa grans ni massa ben construïdes. Acostumen a tenir un menjadoret petit que tot just hi cab una taula i mitja dotzena de cadires, una saleta, on la filla de la casa hi fa *labores* i a l'hora de la fresca, quan el *papà* ha arribat de Barcelona, hi toca el piano, i dos o tres peces més. Totes tenen el seu jardinet curull de flors quan els rosers i els gessamins s'enrecorden de florir, o el seu hortet, si'l seu propietari és vegetarià i li agrada més un plat de suculentos cols que un pomell de flors flairoses. Oh, és una delícia viure en aquets petits *hotels* que embelleixen les afores de Barcelona. Figureu-vos que per a resguardar-se de les carícies del sol, han de passar el dia sota 'ls pàmols protectors d'una parra que per no cansar-se no ha fet mai raïms, o sota les branques garrides d'una figuera borda. A la nit, oh a la nit! necessiten Deu i ajuda per a lograr que Morfeu se decideixi a clore'ls-hi les parpelles i a deixar-los reposar tranquilament. Un aixam de musics de vent dotats de llargues ales i d'un flibó que xucla la sang lo mateix que un *patrón inhumano*, no'ls deixen dormir, i si s'adormen, tranquil·lament se posen a picar, deixant-los-hi una cara lo mateix que si haguessin tingut el xarrampió.

Al dematí tot son presses perquè el senyor de la casa té d'anar aviat al despatx, i mentres la senyora li desfà'l xacolata, la minyona va a cercar la llet i'l nostre pa de cada dia que Deu ens el conservi. El bon senyor de la casa, el *jefe* de la família, s'asseu amarat de suor a la taula, dóna una sucada de xacolata al lloro que per prudència no's queixa mai de les incomoditats de la casa, llegeix el full de calendari i dóna una ullada als telegrams més importants que publica el diari. Un cop s'ha begut la llet se dirigeix al treball, a guanyar el pa per la seva dona i pels seus fills, que sempre acostumen a ser set o vuit. I la família altra vegada a suar sota l'ombra de la parra protectora, i les noies vinga fer *labores*, i'l sol vinga brillar sospès en la blava volta, enviant a la terra riades de foc exterminador.

A les tardes se reuneixen les famílies, i's projecten excursions interessants, i s'organitzen festes que són a vegades la causa de que renyixin i's barallin les senyoretes de la colònia. Si assistiu a un ball organitzat per la *colònia*, i ballau dos balls seguits amb una mateixa senyoreta, ai pobres de

- Un pastor ha tirat una pedra an en Romanones.
—Carat! Deu ser un pastor protestant.

vosaltres! Tot el distingit gremi de solteres velles i lleiges, procuraran desseguida saber qui sou, d'on veniu, que feu, quin és el vostre ofici o la vostra carrera, quants anys teniu i tota la vostra vida i miracles. Diràn que ja us havien vist sota la finestra de la vostra balladora que encara no sabeu on viu, que tot sovint li adreseeu cartes perfumades i pomells de flors, que una nit de lluna clara us vergeren saltar la reixa del seu jardí... Si al contrari no balleu, perquè no us plau la dansa, diràn que sou un avorrit de la vida, un asceta, un místic ensopeit, un frare sense caputxa ni sandalies, un vanitós, un enemic del sexe dèbil. Lo millor, creieu-me a mi, és no moure's de Barcelona.

Però us aconsello que no aneu tampoc a les nits al passeig de Gràcia; i si aneu us semblarà que us troveu a la Puerta del Sol. No més sentireu parlar *en cristiano*, i sentireu explicar *colmos* i xistes, i anècdotes de toreros i *hazañas* contades per militars retirats. Creieu-me que quan un se trova entre mig de tants *hidalgos*, li venen ganes de llogar una torreta de pesebre de aquelles que hi ha a Vallcarca sur mer, i de passar l'estiu pintant testos i persianes i deixant-se picar pels mosquits.

Es preferible viure en una torre-dora, que veure com prenen la fresca tantes famílies que acostumen a dir mal de Barcelona, i no saben agrair l'hospitalitat que'ls hi donem.

QUIMET.

Bastonades

Cada vegada que s'organitza un miting monàrquic a Barcelona, han de venir oradors de Madrid, perquè de lo contrari no podria celebrar-se el miting.

I doncs, què fan aquets *jóvenes* mauristes i lliberals que tan partidaris se mostren dels partits centralistes?

Veurem si resultarà veritat que aquets petits casinets que continuament es funden a Barcelona, estan constituïts per el president, el secretari i el conserge.

Pobres *jóvenes*, que deuen ésser eloqüents, quan se veuen obligats a demanar auxilli a les entitats monàrquiques de Madrid.

Don Pelayo, il·lustre fill de Madrid i successor de don Clodoaldo, ens ha escrit rectificat lo que digué al nostre *HERBÉ*, quan aquest se dignà visitar-lo.

Segurament ja recordaran els nostres llegidors, que Don Pelayo ens digué que no hi havia novetat i que «el séptimo descansar». Doncs ara s'ha diu tot lo contrari. Ja hauria sigut una *victoria* passar un any sense novetat, però s'heu ben clarament que no pot ser.

Nosaltres trovem que fan molt bé. Es una manera com un'altra d'augmentar el capital.

Els regidors radicals volien demostrar al senyor Boladeres, que no estaven conformes amb el seu inesperat nomenament d'alcalde de R. O., i volien marejar-lo per a veure si, aburit, se n'anava entregant la vara a l'indiscutible Pich. Però segons males llengües asseguren, en Lerroux els ha dirigit una carta, per ordre del papà Dato, manant-los-hi que respectin i obeeixin al senyor Boladeres.

Ja ho digué el clàssic:

*Poderoso caballero
es Don Dinero.*

A Londres, en una gran barraca, s'hi exhibeixen uns quants espanyols, que toquen, ballen i comen.

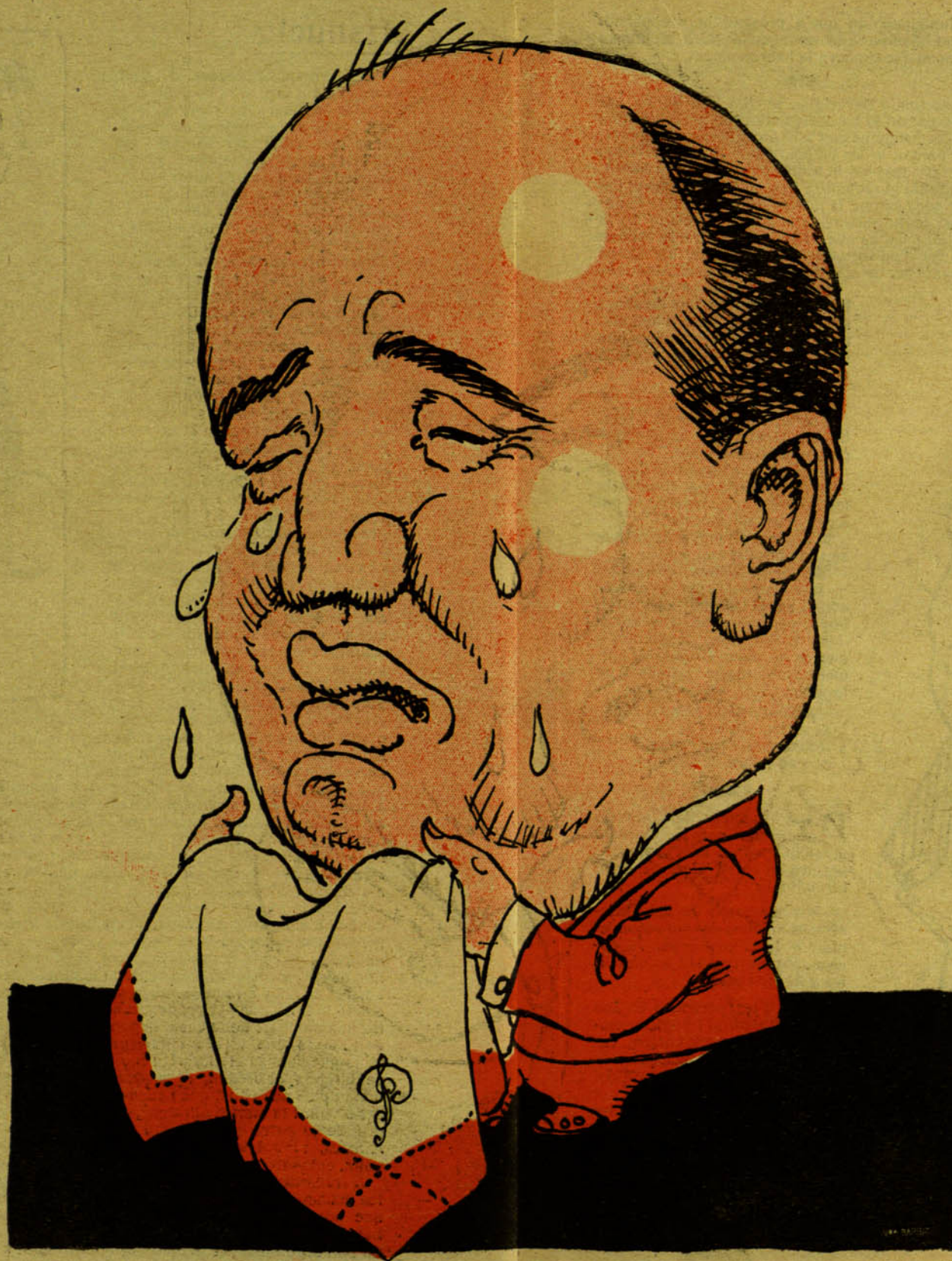
Els anglesos troven que és un espectacle molt divertit veure ballar boleros, jotas, garrotins i d'altres dances típiques espanyoles.

Per honra de Catalunya a la exposició de turisme, no hi ha ni un sol català. El marquès de la Vega Inclán volia contractar a uns quants joves catalans per a que fessin conèixer les nostres dances, però no ho logrà. Els catalans ballen airoses sardanes i altres balls típics a les places dels seus respectius pobles, però no s'lloguen per a anar a divertir a la gent aburrida d'altres terres.

Pobres espanyols i quin paper més trist fan a Londres!...

Per guanyar un grapat de plata deixar-se exhibir en una barraca!... Al costat dels espanyols, hi ha una altra barraqueta, on s'hi exhibeix una tribu d'indios que devora conills vius davant del públic.

Oh! quin honor per la família!...

EN PICH SENSE VARA!

—Lo únic que'm consola és que no he deixat cap primera pedra, i a les segones ja no hi van fotografoos!!!

Segurament els anglesos deuen tenir un concepte molt enlairat de l'Espanya pintoresca.

Pobre Espanya!... I què n'heu de fills que't deshonren.

Dimenge passat els *jóvenes bárbaros*, celebraren un meeting anti-maurista al Teatro Soriano.

Els *jóvenes bárbaros*, sempre tan obedients!...

En Dato, dic en Lerroux, deu estar satisfet del bon comportament d'aquests *enfants terribles*, d'aquesta joventut d'una vida exemplar, d'aquests tremensos rrrrevolucionaris, que són capaços de menjar-se de viu en viu un parell de rectors amb les seves respectives majordones, i mitja dotzena de frares amb caputxa i tot.

En Lacierva està trist i apesarat, perquè ja fa dies que la premsa no s'ocupa d'ell. Pobre senyor!... Estava cregut que'l poble cridaria Lacierva, no!... i'l poble no s'recorda d'ell.

Decididament haurà de passar-se al partit lliberal. És el partit que li correspon.

Perquè conserva'l seu orgull i la seva agressivitat, no n'hi ha prou perquè se'l consideri conservador.

Mai hauríem dit que en el món hi hagués tanta bona fe i... tanta estupides.

Aneu a visitar, si és que encara hi sou a temps, l'exposició del concurs de cartells de la casa Atmaller i us en convencereu.

Si l'ha visitada algun artista estranger, pensarà segurament que no tenim artistes. I quins bunyols!...

Si'l que profana un símbol
que's considera sagrat,
per a lograr que s'esmeni
és justament castigat,
per què també no's castiga
i amb tota severitat,
a l'artista que profana
la divinitat de l'art?

A l'Església de Mont-siò, per medi d'un cartellet, es prevé a les dames que van a combregar en aquella església que'l sacerdot que administri la Santa Comunió passarà de llarc per davant de les que usin escots immoderats o que portin els braços nusos com és de costum en nostres temps. Sembla també que en altres esglésies comencen a ocupar-se d'aquest abús intolerable.

Molt bé, senyors sacerdots! Així se fa obra de positiva moralitat i s'aconsegueixen moltes coses.

Entra elles el què, certes dames que's nomenen catòliques, aprenguin a tenir un concepte més pur del Catolicisme.

El Poble Català ha perdut l'Oremus.

Ara's dedica a ofendre a dames honestes quins cognoms escriví únicament amb inicials segurament per tenir la fugida preparada en cas d'hule.

Així se fa Patria i República.

Vaja, Ribera i Rovira, ex-soci de la Joventut Catòlica, ex-soci de la Lliga Regionalista, ex-esquerrà catalanista.

Ex! Ex! quin fàstic! Fes-te redactor del *Papitu* que faràs carrera d'una vegada. Si't volen, eh?

I apropòsit de *El Poble Català*. Després qu'En Bombita va haver anat a la redacció del suditi diari a moure un escàndol, sortint per l'honor de la

senyoreta R. a qui aludíen infamement, ens surt l'ex-catalanista amb la nova de que no's referia a cap dona decenta, sino a una mundana quin cognom deu començar també per R.

I ja teníem allò de la fugida...

Són valents els redactors de *El Poble*.

Fan com els gossets. Criden molt, però quan veuen un basió enlaire fugen.

Els joves del Maura, no! acordaren en el meeting del Soriano exigir als radicals de l'Ajuntament que proposin que s'aixequi un monument a Francisco Ferrer i Guardia enfront del Palau de Justicia.

Acordaren al mateix temps assistir a la sessió

de l'Ajuntament en que's presenti la proposició.

Quina llàstima que en aquella hora ls homes dels llaços escorredors ja hauràn plegat!...

Els toreros, a Barcelona, sembla que siguin caragols; no hi ha *corrida* que no n'enfilen una colla. Diumenge passat a la nova plaça «El Sport», un sol banyut se les va heure amb el «Gallito» i el «Punteret», fent-los-hi traus i trencant-los-hi ossos.

La *afición* monopolitzà desseguida el telegraf i al cap de poca estona la nova s'estenia per tota Espanya i de segur que arribaria a una mare qui no fa gaires dies tingué que corre adolorida a la espona del llit del «Gallo», germà del «Gallito», qui també fou atrapat per un altre brau en la plaça de Algeciras

Si els qui van a la plaça emborratxats per la fam de sang, sentissin els gemecs d'una mare, potser apagarfen en llurs pits el sentiment de barbarie que'ls encega!

L'asfaltat de les Rambles sembla que torni a estar empanat i que no tira avant.

Segons hem sentit a dir, la casa de Valencia que construeix les llosetes, arè com are, no pot fer remeses de material.

Ja ho hem dit molts cops que seria l'obra del mai acabar.

Senyor Boladeres, dongui's-hi una empena per a provar aquell adagi que diu: escombra nova, escombra bé. Els ciutadans de Barcelona tenim dret a que se'ns deixi circular lliurement per l'arteria principal de la urbs.

Això d'aqueix asfaltat se torna, segons se veu, treball més llarg i pesat que no l'obra de la Seu.

Donant compte dels serveis realitzats per la Guardia municipal en el mes prop-passat, llegim en un diari de *gran circulación*:

«Por infracción de las Ordenanzas municipales ha reconvenido a 1,261 personas, 74 coches, 351 carros, 111 automóviles y 51 bicicletas.»

Reptar a les persones és una cosa molt natural i lògica; emprò reconvenir als cotxes, carros, automòbils i bicicletes, és tan extraordinari i meravellós, que no'ns cap a la barretina.

Es més sobrenatural això avui que en aquell temps que les besties parlaven.

Perque'l renyar fins als vehicles no pot anar ni amb rodes. Oh, el poder dels municipals!

POLÍTICA D'ESTIU

—Que cridin: «Maura, sí» o «Maura, no», jo seguiré tant fresc...!

Jocs Florals de Badalona

Organitzats pel Centre Catalanista

«Gent Nova» ANY XI

El Centre Catalanista «Gent Nova» novament convida als conreadors de les lletres catalanes, a concórrer als Jocs Florals de Badalona, els quals se regiran per el següent Cartell:

En la propera Festa Major de Badalona, se celebrarà la poètica festa, en la qual seràn adjudicats als autors de les composicions que'n resultin guanyadores, els premis que s'expressen a continuació:

I. *Flor Natural* que ofereix el Centre Catalanista «Gent Nova» s'adjudicarà a la millor composició en vers sobre tema que's deixa al bon gust i llivertat de l'autor. El que obtinga aquest premi, que ho es de honor i cortesia, deurà fer-ne present a la dama que elegeixi, la qual, proclamada Reina de la Festa, entregará tots els premis als guanyadors respectius.

II. Artística Englantina que ofereix l'Excm. Ajuntament d'aquesta ciutat per a adjudicar-la a la millor poesia de caràcter patriòtic o assumpte catalanesc.

III. Viola d'Argent oferta per «Un agrupament de catòlics d'aquesta ciutat», a la millor poesia sobre tema religiós o moral.

PREMIS EXTRAORDINARIS:

IV. Dues medalles d'argent, una daurada expressament, ofertes per la «Unió Catalanista» a l'autor que millor desenrotlli el següent tema: «Normes socials per a el ciutadà nacionalista».

V. Objecte d'art, ofert pel «Centre d'Unió Federal Nacionalista Republicana» d'aquesta ciutat al millor «Cant a la República» que no excedeixi de vint versos.

VI. Cent pessetes, que ofereix el «Centre Badaloní» al millor treball festiu de tema lliure, vers o prosa.

VII. Cincantes pessetes, que ofereix Don Ignasi de Ventós-Mir al millor treball històric de valor absolut, sobre els orígens i fundació de Badalona.

VIII. Objecte d'art, que ofereix la Casa Bosch i C., al treball en vers o prosa de tema lliure, que'n sigui mereixedor.

IX. Cinquanta pessetes, ofertes per don Ponci Serrat a la millor bibliografia o notes sobresortints dels badalonins il·lustres ja morts.

X. Cinquanta pessetes, ofertes per don Joan Amigó i Barriga a un treball sobresortint, de tema lliure vers o prosa.

XI. Objecte d'art, ofert per don Enric Casas i Casals a un treball també de tema lliure, vers o prosa que'n sigui mereixedor.

Formen el Jurat Calificador: Josep Carner, Mestre en Gai Saber, President.—A. Rovira i Virgili, Alexandre Plana, F. Sitjà i Pineda, J. Rodergas i Calmell, Jaume Pujadas i Barriga, Vocals.—Manel Alcántara i Gusart, Secretari.

OBSERVACIONS

Totes les composicions deuràn ésser rigurosament inédites i escrites en català, divent-se remetre al Centre Catalanista «Gent Nova». Carrer d'en Lluch, 55, Badalona, per tot el dia 30 de juliol del present any en la forma de consuetut.

El Centre «Gent Nova» se reserva la propietat de les composicions premiades per durant tot un any.

EN MALA-PATA AL MARROC

— Aquí té tres llàpiços de fusta diferenta.

— M'es igual, l'únic que m'interessa són les mines.

Badalona, 30 juny de 1914

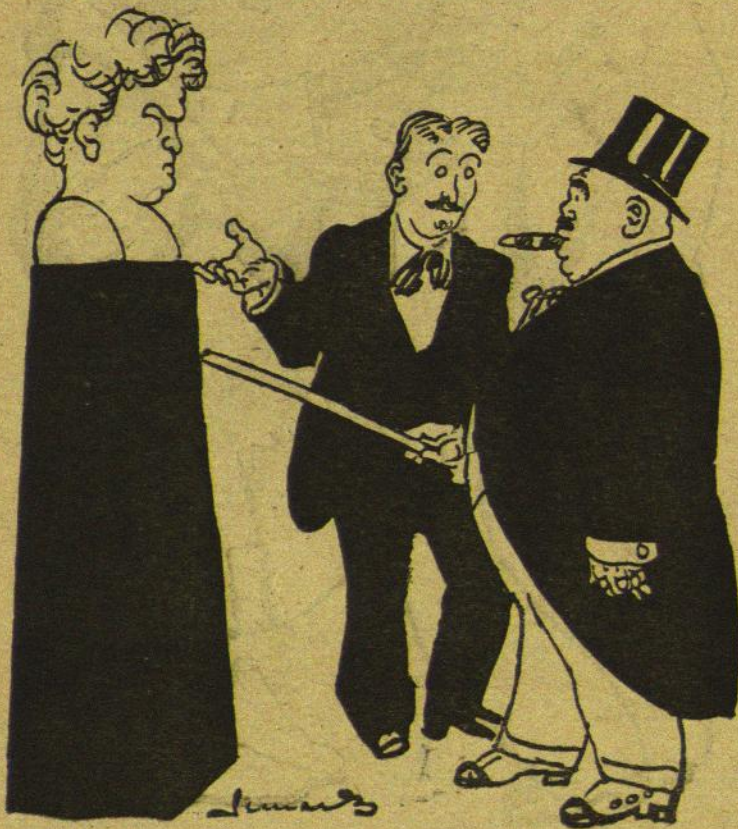

L'empresari de Novetats ne sab un niu. Com que en la època actual no hi hà funció al Liceu, i la nostra bona *sociedad*, abans de emprendre 'ls seus viatges per l'estranger, acostuma a reunir-se a l'esmental teatre, no ha volgut espantar la clientela. Per ço ha fet constar en els cartells que la comedia francesa batejada amb el nom sugestiu de «La toma de la Bastilla», no més se representaria una vegada.

L'Empresa al fer la advertencia que sols se representarà un cop perquè l'argument de l'obra es *algo libre*, regoneix que obres d'aital naturalesa no deuen representar-se, però no obstant les representa.

Ens fa el mateix efecte que un home digués: ja sé que'l robar és una cosa llesta, però vaig a robar una sola vegada. Aquest home, robant una sola vegada no deixarà de ser un lladre, i l'empresa de Novetats representant una sola vegada una obra porca, no deixarà tampoc de ser una empresa poc escrupulosa que s'enriqueix embrutint el poble.

Per ben escrita que s'ia una obra, i per molt interessant que s'ia 'l seu argument, no deu mai representar-se si conté obscenitats i xistos de gust dubtós.

—Aquí te'l bust de Beethoven, l'autor d'aquella magnífica Pastoral.

—Que era bisbe?

Els nostres empresaris, ja ho hem dit altres vegades, són gent inculta que no tenen ni la més petita noció d'art. L'empresari de Novetats cregué que'l anunciar que únicament se donaria una sola representació de «La Toma de la Bastilla» s'ompliria el teatre de gom a gom.

Adoptà el mateix procediment d'aquests editors sense consciència, que pera que'ls jovenets incautes comprin els llibres pornogràfics que editen, fan constar en la portada del llibre, que no poden ésser venuts an els joves que no passin dels divuit anys.

Estem ja cansats de tanta porqueria i de tanta despreocupació. No necessita el nostre poble, senyors empresaris, espectacles que'l facin vilment ferrejar, sino bones produccions que facin volar el seu esperit decaigut, per les regions més blaves de l'espiritualitat.

CANTA CLAR.

DELS SINDICALISTES

El Sindicat de periodiqueros deportius ha volgut fer una manifestació d'atletisme i pot dir-se molt be, que ho van conseguir.

Arrivem al camp del Polo i 'ns topem amb un aixam d'exploradors que també feien exhibició. Preguntem ont havíem d'anar i 'ns dirigeixen al camp d'obstacles del Concurs hípic, que en aquells moments feia de Stadium Olímpic. Tot estava a punt de solfa. Per a les curses de velocitat, els corredors teníen de passar per entre dos vetes de centim i mig al metre. Baralet però era maco.

L'amic García Alsina feia de quefe-en-cap de tots. L'As-tell donava les sortides amb una pistola que no disparava i tingué d'agafar un pito de municipal. El xicot assegurava i ho va demostrar que quan disparava com en-saig anava be. En Cañelles, en Menec, Mestrés, Velasco, etc. etc. feien de jutjes d'arribada.

No van pas fer-se en general proves molt bones, però, nois, val a dir-ho; pocs dies que han tingut per a entrenar-se i després les *verbenas*, han posat als nois atletes sense entrenament per fer res de bó. També podem dir que fins avui sempre s'han fet dites classes de proves, en terrenys durs i aquest cop ha sigut sobre herba i tou.

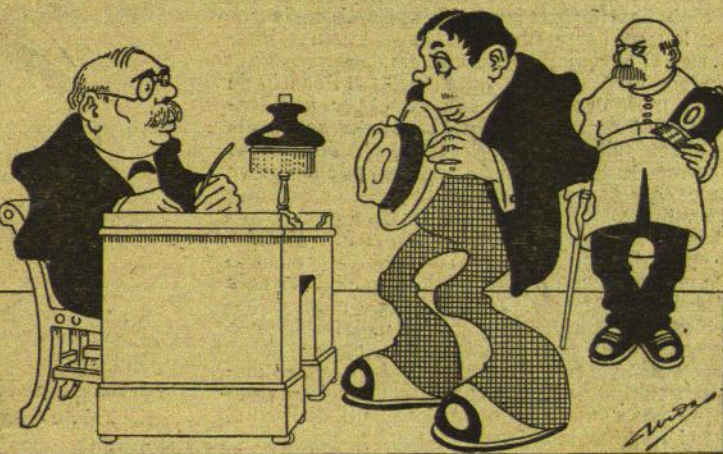
Al pes van estar fets uns cafés. Als salts de longitudut bons. Als 100 metres, el *gentlemen* Josep M.ª Sagnier,

guanya la cursa amb 11 s. 4/5. Als salts alçada sense impuls, l'Anchoriz fa l'home. El Ros fa idem amb els salts amb impuls. El disc se l'emporta l'invencible Molins. La jabelina el popular Castanedo. Les hayas, el Vidal (a) Negre; també guanya el triple salts. A la perxa empaten a 2 m. 60 c. El Prat va corre els 5000 metres bonics de debó; quina manera de frescar! Jo crec que al fer-ho en terrenys de curses de caballs l'ajudà molt. Va arribar amb una ventatja gran.

La cursa per equips de 1.600 metres va ésser de primera. En Prat, l'Otero, el Coll i en Vidal varen emportar-se el primer lloc.

En resum, va ésser molt pobre de resultats tot i la gran voluntat de tots. Els organitzadors s'hi vegeren negres per a fer creure tanta gent; tothom era sabi i volia imposar son criteri, molts d'ells sense coneixement de lo que parlaven.

S'acabà que no hi havia llum per medir distàncies.

—Digui, el testimoni que estava allí present quan se van barallar en Pere i en Pau: què va veure?

—Les estrelles, d'un cop de puny que'm van donar.

DE LA COSSA

A Terrassa varen jugar el diumenge, el primer equip de l'Arenas de Bilbao i el segon del Barcelona reforçat amb el gat-vell. Els segons varen fer de les seves; d'aquelles que'ns ofereixen de tant en tant i que'ns deixen convençuts. Figureu-vos només que varen saber batre als bilbains per 2 goals a 1.

Sabeu qui és l'Arenas; un equip que va guanyar al nostre Universitari per 7 goals. Res, que si en lloc del segon s'hi presenta'l primer, a que va que perd.

El dilluns tornaren cap a Terrassa plens de bona fé i entusiasme, però un xafec d'aquells tan oportuns els va sorprendre i'ls deixà fets una sopa.

Al vespre varem veure a l'amic Fernandez, periodista, que de la pluja duia el barret de palla que semblava un hongo.

—De la Copa Júpiter van jugar el T-B-H i'l primer del Club organitzador, de quin match van sortir-ne perdent els canaris per un cabacet de goals.

Els Jupiterns estan contents i tenen raó, però em sembla que no durarà gaire. De totes maneres els desitjem força sort i que segueixin com en el partit dels Bracons i que reperteixin les pel·lisses amb senalla, que hi entren més goals.

—Al Catalonia jugaren el Jounge-Boys i'l Gladiador. Aquests últims dominaren, però guanyaren els primers per 2 goals.

Aneu dominant.

ALTRES NOVES

El Barcelona ha fet junta general. Mai havíem vist escàndol tant gran com el que hi hagué en dita reunió.

Cregueu que era un fàstic veure com se parlava i la manera que's desenrotllà aquella junta. Semblava veritablement un safreig. L'un cridava, altres no parlaven, perquè no'ls deixaven, o no convenia que parlessin. Rès, una olla de les més grosses.

En Forns va queixar-se, amb raó, de que avans s'hi anava a repartir premis i festejar els llores conquerits durant l'any, però que ara sols hi anaven a discutir, essent denigrant... Uva, noi, conformes.

Se parlà d'en Gamper i se li tributà un fort picament de mans, mes allí quina impressió més desagradable ens produí al veure que tot seguit de l'ovació s'el proposà com a president i tots callaren. Molt bé, senyors.

De la manera que tot marxà, qualsevol diria que's pagaven els vots. Hi havíen unes ganes de sortir de junta!

CARLITUS.

Després de brillants exàmens en que'ls petits alumnes varen donar paleses proves de llur aplicació i de llurs avenços en les respectives assignatures, tingué lloc el diumenge prop-passat al R. Col·legi de Nitra. Sra. Diputació 277, la sempre bella i simpàtica festa de repartició de premis.

Era bonic veure'l pati del Col·legi transformat en un magnífic saló, tot ple de gom a gom d'una escullida concurrència, formada en sa major part per les famílies dels nois qui anaven a rebre de mans de llurs mestres els premis, significatius d'un treball intens i útil, fet, durant el finit curs acadèmic, en aquell celebrat Centre docent, un dels més ben reputats de Barcelona.

No cal fer l'apologfa d'aquest Col·legi, perquè ja és prou conegut pels barcelonins. Branca esquinçada de l'arbre secular de Sant Antoni, per les turbes revolucionaries de 1909, arrelà tot seguit al centre de la ciutat amb una vivor i amb una virilitat extraordinària, prova de que la sava qui circulava per son tronc portava, bo i arrencat de l'arbre pare, una empena de vida capaç de transformar

ben aviat en arbre ufanós aquella petita branqueta. I això hauria sigut impossible si no hagués trovat ja la terra ben adobada per la seva actuació anterior en el terreny de la cultura catalana.

Es per això que una volta arrelat al Passeig de Gràcia, trovà dèsseguida poc espai per a estendre's i tornà ésser trasplantat amb totes ses arrels i tot el seu fullam qui cobricelava fruits abundosos al carrer de la Diputació, aont en poc temps ha crescut com no havíem vist creixe mai una institució semblant.

Hem de felicitar molt coralment als PP. Escolapis per l'èxit falaguer de llurs treballs en l'educació de la nostra joventut, com felicitem també als nois qui tenen la sort de ser educats en les aules calassances i a llurs famílies per la satisfacció amb que veuen anyalment complerts llurs anhels paternals en els avenços que fan llurs infants en les distintes branques de l'activitat humana, presidint sempre una sana moral cristiana, fonament de l'ordre, de la civilitat i de la cultura.

BOSCH I VINYES.

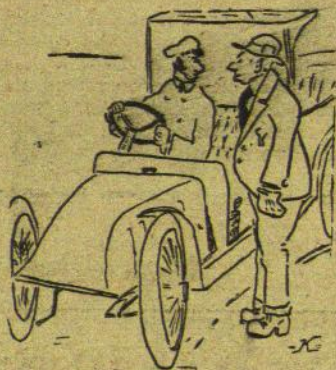

—Vol fer-me el favor, senyoreta....

—Ho sento molt, però estic compromesa.

—Oh! si no és això lo que jo vull dir-li; és que em sembla que s'ha sentat sobre'l meu barret de copa.

FUTURISTES

—D'aquí a Colón, quan m'en fareu pagar?

—Una pesseta.

—I de tornar-me aquí?

—Una altra.

—Oh! aixís tan se val que no'm mogui.

PRENENT CRIAT

—I vostè ja té la costum del servei?

—Sí senyora, sí. Sí he servit tres anys en el quart regiment mixte d'Atarçanes.

ENDEVINALLA

Un home diu: jo tinc tants anys que si a la meua edat hi afegiu la mitat, el ters i la quarta part de la mateixa faràn 60 anys. ¿quant anys tinc jo ara?

AIXERIT.

SOLUCIONS AL NÚMERO 34

En què s'assembla una escala amb una agulla?—En que s'enfila.

(No tenen cap culpa 'ls senyors endevinaires perquè hi havia escrit *escola* en no haver-ho endevinat).

Preguem a tots els corresponents i subscriptors de fora envïin, lo més prompte possible els quartos, a fi de regularitzar la nostra administració.

La Direcció.

M. P., Mollerusa.—Conforme.

S. C., Cassà.—Conforme.

N. M., Olot.—Rebut paquet.

V. F., Girona.—Rebut paquet.

- J. A. L., Balaguer.—Conforme paquet com V. demana.
 B. H., Melilla.—Li diem lo mateix.
 R. F., Figueras.—Rebut paquet. Se li enviarà tal com diu.
 R. R., Santa Cristina d'Aro.—Molt be.
 L. A., Vich.—Rebuts sos diners i conforme.
 P. V., Sampedor.—Tot conforme.
 F. P., Agullana.—Liquidat fins juny.
 S. C., Rubí.—Queda com a corresponsal. Va paquet.
 M. J., Igualada.—Rebut paquet.
 J. F., Manresa.—Rebut retorn i lletra. Va be.
 T. A., Sabadell.—Rebut paquet amb 50 nombres. Ja era hora.
 J. P., Sabadell.—Rebut paquet amb 22 nombres. Gràcies a Deu!
 J. C., Reus queda saldat.
 L. T., Amer.—Servit com demana.

Imp. CATALONIA. — Passatge del Pont de la Parra, 6

L'HEREU Setmanari humorístic SURT CADA DIJOUS

ADMINISTRACIÓ: València, 255, pral. Barcelona

PREUS DE SOTSCRIPCIÓ

Un any, 6 pessetes. Mig any, 3 pessetes.

Núm. solt 10 cts. Atrassat 20 cts.

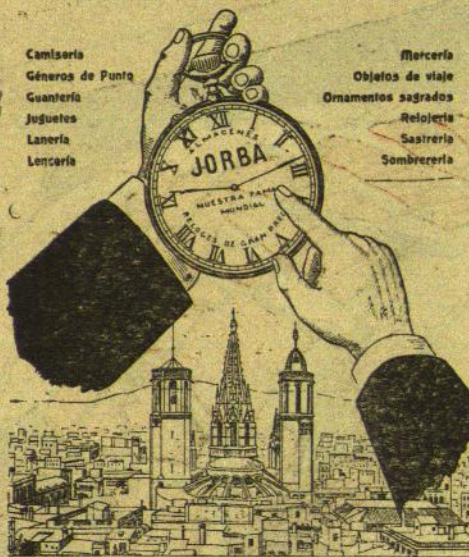
ALMACENES

BARCELONA
Calt. 13 y 14.—Teléfono 1670
MADRID
García y Santa Domingo

JORBA

Camiseria
Géneros de Punto
Guantería
Juguetería
Laneria
Lenceria

Merceria
Objetos de viaje
Ornamentos sagrados
Relojeria
Sastreria
Sombrereria

NOTA. - En nuestros almacenes se compran todos los artículos en excelentes condiciones de precios y buenas calidades

BANYS SOLE

Salmerón, 15
Teléfono 7902

CASA BASTIDA

18 - Passeig de Gracia - 18

SASTRERIA NORDAMERICANA

Nostre colossal augment de venda és produït per la gran rebaixa de preus

La casa garantitza vestir-lo amb la millor perfecció amb teles de gran chic i tall angles, en trajes de 9'95, 19, 29 i 39 pessetes els més superiors

Continúen les grans rebaixes de preus en totes les seccions

Armillas fantasía. . .	des de 2'95	Corbates pala gran, tot seda.	0'95
Pantalons amb gira a baix, usuals i per a tennis.	4'95	1 dotzena de colls i 1 dotzena de punys . .	4'95
Impermeab. anglesos els millors del món	25'00	Mitjons, 6 parells. . .	1'95
Camises	3 per 5'00	Mitjons fantasía, pretina piqué	2'95
Camisa cèfir fantasía, coll, punys i corbata.	5'95	Trajo interior fantasía.	2'95
Barrets Canutier, palla.	2'95	Samarretes	0'95
Gorres angleses . . .	1'95	Elastics	0'75
Sabates forma americana.	9'95	Lliga-cames.	0'50
		Mocadors, mitja dotzena.	2'50

SEMPRE VENDES AL COMPTAT

Se perfuma de franc a tothom amb essències d'Orsay

LA SESUDA «VANGUARDIA»

—Desem aquest trasto, que ara en Pich ja no desempenya l'Alcalde.